

Paul Spirescu

Neputință

Nici eu nu mai știu cum aş putea să dezgrop
 Secura coclită a păcii, demult
 Tăinuită în umbra liniștitoare
 A marilor copaci,
 Vreau numai să-ți spun că am colindat cu pasul
 Tot ce omeneste s-ar fi putut colinda,
 Am sădit flori de pădăie în indiferența
 Condamnaților la tristețe
 Și vis,
 Dar uite că astăzi,
 Prin carnea mea supusă durerilor
 De tot felul,
 Trece triumfal o doamnă singură,
 O doamnă în negru,
 Iar eu, răvășit și umil,
 Cu privirea întoarsă în pământul reavăn
 Al neputinței,
 Pur și simplu,
 Nu mai știu ce să fac.

Contemplare

Un ecou nedeslușit al niciunui glas
 Ne străpunge astăzi timpanele,
 Ca o lamă ascuțită de spadă
 Înroșită în foc...
 S-ar putea spune că nimeni nu știe mai bine
 Starea aceasta de umilință,
 Abandonată pe furiș în liniștea copleșitoare
 A memoriei
 Lumii...
 În emisfera cealaltă, orbii
 Își visează-n tăcere
 Visele lor colorate.

Fir nevăzut

Ai să mori și tu în curând, dragul meu Philokallos,
 Tocmai îi spuneam, fără cuvinte,
 Motanului meu adormit la picioarele scaunului,
 Dar el se preface perfid că nu mă aude,
 Doarme nepăsător și toarce liniștit și sigur
 Firul nevăzut dintre Viață și Moarte.

Fără de rost

Cu umilință vă spun: poate c-am trăit
 Mai mult decât trebuia...
 Poate că mi-am sărbătorit prea multe zile de naștere,
 Am băut prea multe pahare de vin
 Și am respirat prea mult oxigen, -
 Aerul împuținat al celor- fără- de- aer...

Astăzi, când strig toate aceste cuvinte,
 Ca și cum le-aș scuipa printre dinți,
 Cu oboseală ștergându-mi de pe frunte
 Transpirația și groaza,
 Presimt cum, undeva, la orizontul fierbinte,
 Frunzele înmiresmate ale arborilor de cafea
 Se zbat,
 Într-un adevărat dellirium tremens.

Peisaj transcendențial

lată, ți-am spus, dincolo de linia tremurândă
 A orizontului,
 Se mai aud doar strigătele răgușite
 Și pline de speranță
 Ale cerșetorilor Cerului...
 Eram ca un lup singuratic, dând statornic ocol
 Țărului împrejmuț cu sârmă ghimpată -
 Adăpostul de iarnă al viselor...
 Tu mă așteptai la ieșirea
 Din propriul trup
 Și atunci ne-am zis că poate e mai bine
 Să înhămăm umbrele noastre trecătoare
 La sania destrăbălărilor, diafană,
 Plină de tâlcul suferinței...

De undeva dinspre Nordul memoriei,
 Cerbii Paradisului își trâmbitau către noi
 Tipătul lor de împreunare.

Atemporală

Ne-a uitat Timpul, culcați în iarba umedă și rece
 A destrămării – complice,
 Dragul meu Philokallos!
 Dimineți deșănțate, populate cu umbre,
 Cu sori imaginari și cu rachiuri de vâsc
 Și ienupăr,
 Cad peste noi, ca și cum
 Toate lucrurile din lume ne-ar fi salbă de-argint
 Și făclie de ceară
 La cavoul neîncăpător
 Al amintirilor.

Iertarea de păcate

Dragii mei, a venit vremea să vă anunț
 Că moartea Morților este
 Mult mai frumoasă decât
 Învierea Viilor.
 Gânduri căzute dinspre Nord
 Înspre Sud...
 Dinspre laptele Caprei, înspre
 Tipătul răgușit al Asinului
 Care ne poartă, obosit,
 Pe drumul către Yerusalaym!